Acuila şi Priscila

Acuila şi Priscila

Nu ni se spune despre cei doi dacă aveau sau nu copii. Deci de la ei nu putem învăţa despre educarea copiilor. Dar ei sunt exemple clare pentru toţi cei căsătoriţi, credincioşi, tineri sau în vârstă, şi pentru timpul nostru cu privire la relaţia lor unul cu altul şi cu privire la dăruirea lor comună pentru Domnul şi lucrarea Sa. De aceea este potrivit ca în studiul nostru despre căsnicie şi viaţa de familie din Biblie să ne îndreptăm atenţia şi spre aceşti doi oameni căsătoriţi.

Numele lor sunt amintite de şase ori în Fapte şi în epistolele apostolului Pavel. Este remarcabil un lucru foarte neobişnuit pentru acel timp, şi anume că numele femeii este amintit de câteva ori primul. Din context rezultă clar de ce. Tratând acele versete vom reveni la acest punct. Aceasta ne arată din nou ce loc plin de onoare acordă Biblia femeii şi slujbei ei în familie şi în Adunare.

Prima dată citim despre ei în Fapte 18. Când Pavel a venit la Corint cu ocazia celei de-a doua călătorii misionare, a găsit acolo un iudeu pe nume Acuila, născut în Pont, care venise de curând cu soţia sa Priscila din Italia, deoarece Claudiu poruncise ca toţi iudeii să plece din Roma. Pavel a mers la ei. Deoarece şi el făcea corturi ca ei, a rămas la ei şi munceau împreună. Din istorie ştim că motivul acestei alungări a fost o revoltă. După ce iudeii au fost alungaţi din ţara lor şi împrăştiaţi printre popoare, mai marii ţărilor au găsit mereu motiv să-i urmărească pe iudei. Antisemitismul apare încă foarte des.

Acuila şi Priscila s-au refugiat în marele oraş Corint, o colonie romană bine înstărită, pentru a-şi întemeia acolo o nouă existenţă. Probabil, atunci încă nu erau creştini. Ca iudei temători de Dumnezeu mergeau în sinagoga iudaică, ce exista acolo, la fel ca în multe alte localităţi mari.

Deşi Pavel fusese chemat ca apostol al naţiunilor, vizita peste tot sinagogile iudaice, pentru a vesti acolo Evanghelia. Aşa i-a cunoscut şi pe aceşti doi, ceea ce a avut ca urmare rămânerea lui la ei. Pavel a rămas acolo un an şi jumătate, şi prin faptul că el însuşi lucra, a acoperit cheltuielile pentru întreţinerea sa. Mai târziu, într-o epistolă, i-a numit pe Acuila şi Priscila „colaboratorii mei“. Aceasta nu făcea referire la colaborarea lor profesională, ci la colaborarea în Evanghelie.

Acuila şi Pricila au fost, cu siguranţă, răsplătiţi din belşug pentru ospitalitatea lor! Ei au găzduit nu în necunoştinţă un înger (Evrei 13.2), ci ştiind un slujitor al Domnului. Aceasta a fost o mare binecuvântare pentru ei. Acuila şi Priscila nu doar au ajuns la întoarcerea la Dumnezeu şi la credinţa în Domnul Isus Hristos, ci ei au contribuit activ la răspândirea Evangheliei. Prin aceasta şi-au atras asupra lor ura iudeilor, care îl respingeau pe Pavel şi predica sa şi care l-au dus în faţa scaunului de judecată al guvernatorului roman. Pavel a fost îmbărbătat într-o viziune de noapte chiar de Domnul să nu tacă, ci să continue vestirea Evangheliei. Când iudeii s-au împotrivit să-l asculte şi au blestemat, Pavel s-a strâns cu iudeii credincioşi şi cu corintenii întorşi la Dumnezeu în casa mare a lui Iust, care se afla lângă sinagogă. Astfel, din aceste două grupe s-a format adunarea.

Optsprezece luni mai târziu, Pavel a părăsit Corintul şi s-a îndreptat spre Efes. Priscila şi Acuila au călătorit cu el. De acolo, Pavel a plecat mai departe, iar cei doi au rămas în Efes. Acolo au mers din nou în sinagogă. Despărţirea completă între iudaism şi creştinism a fost, probabil, un proces lent. În Efes au întâlnit un iudeu cu numele grecesc Apolo, care provenea din Alexandria din Egipt. El era un predicator, care călătorea din loc în loc, probabil în drum spre Ahaia, unde se afla şi Corint. Se obişnuia ca străinii, cu condiţia să fie iudei, să aibă permisiunea să spună un cuvânt în sinagogă. Câteodată chiar li se cerea acest lucru (Fapte 13.15).

Apolo s-a folosit de această ocazie pentru a vorbi în sinagoga din Efes celor prezenţi acolo. Fără îndoială, Priscila şi Acuila au apreciat foarte mult acel discurs. Apolo nu era numai un orator foarte bun şi entuziasmat, ci şi un învăţat înzestrat. Totuşi, cei doi au simţit că lipsea ceva în acel discurs. Nu era Evanghelia deplină, pe care o vestea Pavel, în care Hristos, răstignit şi înviat, era punctul central. Apolo nici nu putea vorbi despre aşa ceva, pentru că nu cunoştea aceste lucruri. La el ajunsese numai predica lui Ioan Botezătorul şi botezul pocăinţei, pentru a-L aştepta pe Hristos, care va boteza cu Duhul Sfânt. Când Acuila şi Priscila au observat acest lucru, nu i-au întors critic spatele, ci l-au invitat la o discuţie în casa lor. Priscila şi Acuila l-au luat la ei şi i-au prezentat mai exact calea lui Dumnezeu (Fapte 18.26). Manuscrisele vechi, găsite în timpuri recente, confirmă ordinea numelor „Priscila şi Acuila“ în acest verset. Cuvântul „cale“ apare deseori în cartea Fapte şi este o altă denumire pentru „Evanghelie“.

Am auzit odată pe un predicator spunând că pentru o femeie este mai important să studieze cartea de bucate decât Biblia. Nu sunt întru totul de acord şi sper că şi cititorii mei gândesc altfel. Aceasta nu înseamnă că pentru o femeie este lipsită de însemnătate cartea de bucate. Eu am apreciat şi savurat această artă culinară la soţia mea. Dar cunoaşterea Bibliei este necesară şi pentru femeie ca îndreptar pentru umblarea ei. Dacă este şi mamă, poate să-i înveţe pe copiii ei şi să le fie un exemplu.

Fără îndoială, Priscila a fost o gazdă excelentă, rămânând în amintirea multora cu mulţumire. Dar era capabilă şi să arate lui Apolo împreună cu soţul ei calea lui Dumnezeu. În capitolele anterioare am vorbit deja despre textul în care se spune că femeii nu îi este permis să înveţe în Adunare. Ceea ce a făcut Priscila nu stă în contradicţie cu acel text. În cazul ei era vorba despre o discuţie în casă, iar înzestratul Apolo nu a fost prea îngâmfat să asculte ceea ce îi spuneau din cunoştinţa lor mare acei doi simplii meşteşugari. Când a dorit să plece mai departe spre Ahaia, fraţii l-au îmbărbătat în acest sens şi i-au dat pentru ucenicii de acolo o „scrisoare de recomandare“. Acuila şi Priscila s-au bucurat şi ei foarte mult de acest lucru. Ei înşişi se întorseseră la Dumnezeu în Corint şi cunoşteau situaţia de acolo. Citim că Apolo a fost de mare ajutor credincioşilor de acolo: „Îi înfrunta cu mare putere pe iudei în public, dovedind prin Scripturi că Isus este Hristosul.“ În această slujbă şi în binecuvântarea rezultată de aici, Acuila şi Priscila îşi aveau partea lor. Ce exemplu plin de îmbărbătare sunt ei pentru toţi credincioşii căsătoriţi!

În timp ce se petreceau toate aceste lucruri în Corint, Pavel a venit din nou în Efes în a treia călătorie misionară. De aici, Pavel a scris prima sa epistolă către Corinteni. În ea a exprimat şi salutările adunărilor din Asia, care se formaseră prin lucrarea sa acolo, în mod deosebit şi salutările lui Acuila şi Priscila (aici numită „Prisca“), împreună cu adunarea din casa lor (1 Corinteni 16.19).

Când Pavel a fost nevoit să rupă orice legătură cu sinagoga din Efes, la fel ca în Corint, s-au strâns într-o clădire, şcoala lui Tiran. Când adunarea a crescut, clădirea fiind probabil insuficient de încăpătoare, s-au strâns şi în case. Acuila şi Priscila au pus casa lor la dispoziţie pentru astfel de strângeri. Aşa au stat lucrurile în Ierusalim, şi desigur şi în alte locuri. Dar toate aceste adunări în case formau un tot: adunarea din Efes. Avem aici iarăşi ospitalitatea şi dragostea de fraţi a acestor doi oameni.

Din nou citim numele lor în epistola lui Pavel către Romani: „Salutaţi pe Prisca şi pe Acuila, împreună-lucrătorii mei în Hristos Isus (care, pentru viaţa mea, şi-au pus capul; cărora le mulţumesc nu numai eu, ci şi toate adunările naţiunilor), precum şi adunarea din casa lor“ (16.3). Probabil, situaţia din Roma se schimbase în aşa măsură, încât puteau locui din nou acolo.

Pavel nu fusese încă în Roma, când scria acea epistolă, dar ştia că acolo erau credincioşi. Spera să-i viziteze, după cum rezultă din începutul acestei epistole. Ştia şi că Acuila şi Priscila continuaseră lucrarea lor de evaghelizare şi, la fel ca în Efes, puseseră la dispoziţie casa lor pentru strângerile laolaltă ale credincioşilor.

Câţiva ani mai târziu, Pavel scria a doua sa epistolă către Timotei, care lucra atunci în Efes. Probabil, Acuila şi Pricila se mutaseră iarăşi acolo, pentru că Pavel l-a rugat pe Timotei să-i salute pe ei şi pe alţii din partea lui. În această epistolă nu ni se relatează ceva deosebit despre aceşti doi oameni, probabil erau suficient de cunoscuţi. Într-adevăr, în Noul Testament nu se găsesc alţi doi oameni căsătoriţi despre care să ni se relateze atât de multe lucruri bune ca despre Acuila şi Priscila. Să le urmăm exemplul!

Din câte ştim, Acuila şi Priscila n-au avut copii. Au trecut într-un mod corect peste dezamăgirea cu privire la aceasta. Ei s-au pus la dispoziţia Domnului şi a slujbei Sale cu toată energia şi dăruirea şi cu tot ce aveau. Această posibilitate o au şi astăzi oamenii căsătoriţi fără copii; eu cunosc câţiva care urmează acest exemplu. Astfel, tristeţea se transformă în binecuvântare pentru sine şi pentru alţii.

Există şi credincioşi care nu s-au căsătorit niciodată sau care şi-au pierdut partenerul de viaţă. Ei stau singuratici în viaţă şi simt adesea dureros singurătatea şi golul. Dar Domnul este puternic să umple acest gol şi să facă viaţa plină şi bogată. Să ne gândim la bărbatul singur, Pavel. La câtă fericire a renunţat el de bunăvoie, dar ce mare binecuvântare a fost prin aceasta pentru alţii! Să ne gândim la profeta Ana, care a cunoscut numai şapte ani de viaţă fericită de căsnicie şi apoi a rămas singură ca văduvă. Ea nu a suferit din cauza acestui necaz, ci a slujit zi şi noapte lui Dumnezeu; când la vârsta de optzeci şi patru de ani a putut să vadă în templu împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, L-a lăudat pe Dumnezeu şi a vorbit despre El tuturor celor care aşteptau în Ierusalim salvarea (Luca 2.36-38). Să ne gândim la Dorca, care era singură, a cărei viaţă era plină cu lucrări bune şi milostenii, pe care le făcea pentru văduve nevoiaşe (Fapte 9.36-43). Să ne gândim la fiicele necăsătorite ale lui Filip, a căror viaţă era umplută cu slujba de profeţire, vorbind spre îmbărbătarea, îndemnarea şi mângâierea celorlalţi (Fapte 21.9; 1 Corinteni 14.3).

Aş putea să continui. Un credincios nu trebuie să se lase copleşit de singurătate, tristeţe şi dezamăgirile vieţii. Dumnezeu deschide me-reu noi căi şi dă posibilităţi pentru a fi activ pentru alţii.

Pentru noi toţi, fie că suntem căsătoriţi sau necăsătoriţi, cu sau fără copii, are valabilitate cuvântul din 1 Corinteni 15.58: „De aceea, fraţii mei preaiubiţi, fiţi tari, neclintiţi, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, ştiind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.“

clickbible.org